

VIKASÆLUNA

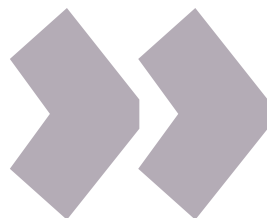
Tað jaliga, sum er hent mær, er kanska nakað man ikki skal siga fyri fólki, men eg havi tað onkunstaðni betri nú enn eg hevði tað áðrenn. Eg kenni ein frið yvir mær og eg skal einki. Eg eri bara til. Tað er ein góð kensla, sigur Hans Jákup Mikkelsen

í armin og sigur" nú skalt tú vestur í Vágar og niður á Ríkissjúkrahúsið".

- Kona min hevur sagt mær, at tað var ein spurningur um tíð. Tey spurdu fleiri ferðir, nær tað hendi, tí um eg fekk hjálp áðrenn 12 tímar vóru farnir, so var møguleikin har, greiðir hann frá.

Harður kampur um at vera til

Fríggjadagin 5. oktober raknar Hans Jákup við aftur. Hann hevur nú verið meira og minni burtur í trýggjar dagar, men hendan dagin veit hann, hvar hann er og hvat er hent. Kona og systur hansara eru við hansara lið og hóast hann hevur verið burturi, so hevur hann fingið við, at hann er á Ríkissjúkra-

Men eri eg heppin, bara tí eg ikki eri ein grøntsak? Ert tú heppin, spyr Hans Jákup og undrast á, at meðan onnur bara liva sítt lív uttan at hugsa um deyðan, so skal hann kenna seg heppan at sleppa at gera tað sama

húsinum.

Á høvðinum er hol frá tí skurði, sum læknarnir gjørdur fyri at lætta um trýstið, og úr tí er ein slanga, sum er fóst í einum posa. Hans Jákup vaknar til tann veruleikan, at hann ikki fer at fáa varandi

mein. Men samstundis er nýggi veruleikin ein fjølbroyttur cocktailur av pínu, morfini og heilivági.

- Tað var ein evigur kampur, hvønn dag, um at tíma at vera til. Eg mátti kempa meg upp fyri at eta og fáa matin niður um. Eg hevði

eina øgiliga pínu og var so ræðuliga móður. Eg orkaði ikki at vera til, greiður Hans Jákup Mikkelsen frá.

Pínan er óforkláriliga tung at bera, men samstundis er morfini sum ein steinknúsari, sum ferðast runt allan kroppin og høgur alla

pínu burtur í einki. At fáa lekjandi sprotuna beint inn í æðrarnar er tað besta. Pínan hvørstur og tú verður glaður.

Vit venda aftur til óttan. Og alisjórin er púra sjónliga rørdur av at venda aftur til hasa tíðina.

- Tað er nakað við, at eg var næstan í grøvini. Hví skal eg tíma at liva, tá eg allíkavæl skal aftur har fyrr ella seinni. Eg veit, at summi halda eg skuldi følt tað, sum ein eyka kjans til lívið, og eri eg glaður fyri, at eg sleppi at uppala míni børn. Tað var mitt størsta ynski, meðan eg lá á Ríkissjúkrahúsinum. Men eri eg heppin, bara tí eg ikki eri ein grøntsak? Ert tú heppin,